

Kímélő látogatás

*Egyike volt a túlzásainknak.
Mi nem ebédeltünk náluk,
mert öregek, kímélni kell őket.
Ajándékainkkal délután érkeztünk.*

*Már asztalon az örök linzkarikák,
a nem is annyira savanyú meggybefőtt,
kávéztunk is, míg hallgattuk
anyád tettvágytól duzzadó
szónoklatait. Sziszegve törtek föl.
Apád rutinosan elbóbiskolt,
vagy megadón asszisztált,
s még ez volt a legjobb.
Ha ő is tűzbe jött, egymást
túlkiabálva zúdították ránk
sérelemeiket: a tészesítést,
az ózdi munkaszolgálatot,
a verést, a börtönt...
Gyűlölnünk kellett volna,
akiket ők gyűlölnék – utódaikban is!
Drukkoltam, nehogy megszólalj,
bírnak ki taktikusan e pár órát.
Alig is sikerült, menekülni kellett,
napokig nyögtük az ünnepeket.*

*Nem lett volna jobb,
nem járt volna mindenki jobban,
ha a gyenge gázt, rossz sütőt
gyalázva sisteregnek el
anyád energiái
a vaksi konyhában?*

Gyógyszerek

Egyfajta női szolidaritást várt el,
mikor felszólított, hogy ne hozzam
állandóan a gyógyszereket,
ne gondoskodjak folyton apámról,
hát meddig akarom, hogy éljen?
Ezzel az ő életét rövidítem meg,
s ezt nem tehetem vele.

Gyógyszert azóta szed, hogy apám
meghalt. Ha magamtól nem vinném,
figyelmeztet, épp mi fogyott ki.

Az ügyvéd háza

Apósom megmutatta a házat,
ahol az ügyvéd lakott.
A papát ő hozta ki a börtönből.
Hét hónapot kapott feketevágásért.
Ahány hónap, annyi ezrest kért az ügyvéd.

Emeletes ház a régi piactér szélén.
Sötétedés után kellett megérkezni a
beszolgáltatási könyvvel és a pénzzel.
A megbeszélés tanúk nélkül folyt.

A sikerhez egy bíró is kellett,
aki túlkapásnak minősítette
az elsőfokú ítéletet.
Mint ahogy az is volt.

Az értékes saroktelek miatt
lebontották a házat,
irodaépület nőtt a helyén,
minden igényt kielégítő cellasor,
acélbetétes ajtókkal.